

ת"פ 49772/03/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49772-03-17 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

המאשימה	בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד מוטי בניטה נגד פלוני באמצעות עו"ד אסתי פארי
הנאשם	

הכרעת דין

כללי

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים כלפי בת זוגו. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 2016 סמוך לשעה 20:34 התגלע ויכוח בין הנאשם לבת זוגו (להלן: "פלונית"), על רקע הרגלי צריכת האלכוהול של הנאשם. במהלך הויכוח, הנאשם איים על בת הזוג ואמר לה שיחתוך את אחותה. הנאשם הוסיף, כי אם היא תעשה דבר מה "את תראי מה יהיה לך". כתוצאה מכך, נמלטה פלונית מהדירה המשותפת והנאשם דלק אחריה. פלונית נצמדה לעוברי אורח שעברו במקום וביקשה שיצילו אותה מהנאשם, אשר רוצה להרוג אותה.
- הנאשם כפר במיוחס לו. הנאשם הודה כי היה ויכוח בינו לבין פלונית על הרקע המתואר בכתב האישום, הודה כי אמר לה מילים שאינן יפות, אך לא איים, הודה כי היא עזבה את הדירה, אך כפר בכך שדלק אחריה וכפר בכך שנצמדה לעוברי אורח וביקשה שיצילו אותה. הנאשם הוסיף כי גם אם ייקבע שאיים, הרי שהיה בגילופין ונהנה מהגנת השכרות.
- מטעם התביעה העידו בת הזוג, פלונית, שני עוברי אורח שפגשו את בת הזוג ברחוב, מ"ס-ר"ק, הסייר עמוס דלל, אשר הגיע לביתם של בני הזוג וכן אנטואן שחאדה, שגבה את הודעת הנאשם. בנוסף הוגשה הודעת הנאשם במשטרה. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו דו"ח הערכת מסוכנות שנערך בעניינו, מזכר שכתב השוטור שחאדה על שיחה עם בת הזוג והודעתה של בת הזוג במשטרה.

הראיות

עמוד 1

4. ר"ק, אשר היה כבן 17 בעת האירוע, תיאר כי במועד האירוע הלך ברחוב, ולפתע הבחין באישה שיצאה בריצה לכיוונו, היא נראתה מבוהלת, נצמדה אליו ואמרה לו שבעלה אמר שרוצה להרוג אותה ולהרביץ לה ואז ראה גבר שהולך לכיוון האישה בהליכה מהירה. הוא ירד לכביש, עצר אוטובוס וביקש לעלות את האישה לאוטובוס, אך היא סירבה מאחר והיתה עם בגדים קצרים או פיג'מה. הוא עצר רכב נוסף ונהגו אמר לו שילך לדבר עם בני הזוג. לאחר מכן הגבר עלה לדירה, נהג הרכב ניגש לשוחח עם האישה, אך כשנודע לה שעומדת להגיע משטרה למקום, היא פחדה, סירבה לשתף פעולה ועלתה גם היא לדירה.

5. מ"ס תיאר כי בזמן האירוע שירת בשירות חובה כשוטר מג"ב וכשנסע ברכבו ב+++, עצר אותו ילד ואמר לו שיש גבר שתוקף אישה. הוא עצר את הרכב, ירד והזדהה בפני האישה כשוטר והאישה אמרה לו שבעלה רוצה להרביץ לה ולהרוג אותה. הוא הבחין בבעל שנמצא במרחק של כשלושה בניינים. הוא התקשר למשטרה כדי להזמין ניידת, אך כשהאישה שמעה זאת, אמרה שאינה רוצה ניידת וביקשה לעלות לכיוון הבית. הוא התקרב לגבר שהיה עצבני וזועם, רצה לדבר איתו, אך הגבר רצה לתקוף גם אותו והוא התרחק מספר צעדים אחורה והמתין לניידת. בהיותם במקום, הוא שמע את הגבר אומר לאישה שתעלה הביתה וכן אמר לה מספר דברים נוספים בשפה הרוסית, שאותם העד לא הבין. הגבר עלה לכיוון הבית ולאחר מכן גם האישה עלתה, אך אמרה לו שהיא מפחדת לעלות לביתה. כשהגיעה ניידת המשטרה, הוא הכווין את השוטרים אל הבית של בני הזוג והם המשיכו בטיפול.

6. הסייר עמוס דלל הוא השוטר שהגיע לטפל באירוע והוא הוכוון על ידי העדים לדירתם של הנאשם ופלונית. כאשר נכנס לדירה ניגש לדבר עם הנאשם בעוד שותפתו לניידת שוחחה עם פלונית. הנאשם אמר לו כי היה ביניהם ויכוח על רקע העובדה שהוא שותה אלכוהול. הבית היה נראה נקי ומסודר ולא היו בו סימני אלימות. הוא העביר את הפרטים לקצין, ועל פי הנחייתו, עיכב את הנאשם. לאחר העיכוב, חזר לביתם של בני הזוג וגבה הודעה מפלונית, אשר אמרה לו שלא היתה אלימות פיזית ביניהם, אלא רק אלימות מילולית. העד הוסיף כי בתחילה הנאשם לא שיתף איתו פעולה, אך לאחר מכן דיבר איתו. תחילה "התנדנד" בצורת הדיבור, אך לאחר מכן שיתף פעולה ודיבר לעניין.

7. פלונית, בת זוגו של הנאשם, תיארה כי הם חיים יחד כבר חמש-עשרה שנים ויחסיהם טובים מאוד. עוד תיארה כי ביום האירוע, אחותה היתה אמורה להגיע לביקור, הנאשם שתה לשוכרה והם התווכחו על נושא זה. לדבריה, הוא דיבר כל מיני שטויות, לא לעניין ולא בכוונה. הם התווכחו, היא יצאה מהבית והוא רץ אחריה, ולאחר מכן התברר לה כי רצה לבקש סליחה. ברחוב פגשה ילד, שעצר אוטובוס והציע לה לעלות, אך היא סירבה. פלונית תיארה כי אמרה לאותו ילד שרוצים להרוג אותה. בהמשך פגשה אדם נוסף שאמר שהוא שוטר והזמין משטרה למרות שהיא לא רצתה שמשטרה תתערב בעניין. בשלב זה, הנאשם עלה הביתה. לאחר שרוענן זיכרונה של העדה שוב ושוב, אישרה כי היא מסרה בהודעתה במשטרה שהנאשם אמר לה שהוא יחתוך את אחותה וכי אם תעשה משהו למישהו, היא "תראה מה יהיה לה". פלונית אמרה כי ייתכן שהנאשם אמר דברים אלה, אך היא אינה זוכרת במדויק ומכל מקום, אלו רק מילים שאין מאחוריהן שום כוונת ביצוע, ושבה והדגישה כי הנאשם מעולם לא הרים עליה יד גם כשהיה שתוי. בחקירה נגדית אישרה פלונית כי באותו היום גם היא הייתה עצבנית, אמרה שהנאשם לא איים עליה באותו היום או בכל יום אחר. פלונית התקשתה להסביר בעצמה מה פירוש המילים "יחתוך את אחותה" שאמר הנאשם, ולבסוף אישרה את הפרופוזיציה שהוצעה לה על ידי הסניגורית, לפיה כוונת הנאשם במילים אלה היתה שהוא "יחתוך" את הביקור המתוכנן שלה בביתם. העדה אמרה כי הנאשם נהג לשתות לשוכרה, בסביבות אחת לשבוע, וכי

אינה זוכרת כמה שנה בערב שבו אירע האירוע. לשאלות בית המשפט השיבה פלונית, כי ביום האירוע ברחו לרחוב בשל כך שהייתה עצבנית, אך אישרה כי אמרה לאנשים שפגשה שהנאשם רוצה להרוג אותה, אם כי ידעה שהוא לא באמת מתכוון להרוג אותה.

8. הודעתה של פלונית במשטרה מיום האירוע הוגשה על ידי ההגנה במהלך שמיעת הסיכומים. פלונית תיארה כי בשעות הצהריים של אותו היום החל ויכוח בינה לבין הנאשם על הרגלי השתייה שלו. הנאשם דיבר אליה לא יפה ואמר שיחתוך את אחותה, שהייתה אמורה להגיע לביקור. הנאשם אמר עוד, כי אם תעשה לו משהו לא טוב או תלך למשטרה "תראי מה יהיה לך". היא רצתה לברוח מהבית וילד אחד ראה אותה. פלונית שללה כי הנאשם הכה אותה אי פעם או הרס דברים בבית ולשאלה האם אים עליה השיבה: "לא, רק במילים, אבל מילים האלה אפשר להרוג את הבנאדם", וביקשה שהמשטרה תטפל בבעיית השתייה של הנאשם.

9. הודעת הנאשם נגבתה כשלוש שעות לאחר האירוע. הנאשם אמר כי הוא ופלונית התווכחו על רקע העובדה ששתה אלכוהול והוא העליב אותה במילים לא יפות, שאינו זוכר את תוכן. לדבריו, שנה באותו הערב כארבע עד חמש בירות, אך טען כי היה פיכח בזמן החקירה. הוא שלל כי באותו הערב תקף את פלונית, אים עליה או אמר לה שיהרוג אותה. לדבריו, היא נעלבה ויצאה לרחוב והוא הלך אחריה כדי לבקש סליחה. ברחוב הגיע אדם ש"דחף את אפו" והתערב ביניהם והוא התעצבן מכך שאותו אדם התערב.

10. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם כי ביום האירוע הגזים בשתיית אלכוהול. החלה שיחה בינו לבין פלונית בנוגע לאחותה, ושניהם כעסו על האחות בעניין שאינו זוכר את טיבו. הריב ביניהם התגלע לא בנוגע לאחותה, אלא בנוגע להרגלי השתייה שלו ולעובדה שנוהג להעליב ולקלל אותה וכי אינו זוכר דבר מעבר לכך. בשלב כלשהו פלונית החליטה לצאת ולנשום אוויר, וכעבור דקה או שתיים הוא הבין שהיא צודקת ויצא להתנצל בפניה. הנאשם אמר כי למיטב זכרונו אמר משהו כמו "אני אחתוך את הסיפור הזה" בכל הנוגע לאחות של פלונית, וייתכן שפלונית, שהעברית השגורה בפיה אינה מושלמת, לא הבינה את הדברים. הנאשם הכחיש כי אמר לפלונית שיהרוג אותה. הנאשם טען בחקירה נגדית כי שנה באותו הערב כארבעה-חמישה בקבוקי בירה, מעבר לשתיית אלכוהול נוספת שייתכן ושתה מוקדם יותר באותו היום, וטען כי היה שיכור. כשעומת עם עדותה של פלונית, הטיח הנאשם בתובע כי האחרון אמר לפלונית שיקרו לה דברים לא טובים אם לא תאמר בעדותה את מה שמצופה ממנה. הנאשם הוסיף, כי כשפגש מחוץ לבית את העד מ"ס, העד אים עליו ו"שיחק אותה עברין", הוא אמר לו שלא יתערב וזה לא עניינו, ואישר כי ייתכן שכשירד לרחוב אמר לפלונית לעלות הביתה.

הערכת הראיות וקביעת עובדות

11. פלונית הייתה מאד נסערת, לאחר סיום עדותה התפרצה לעבר בית המשפט והטיחה בבית המשפט כי עוסק בזוטות במקום בשפיטת העבריינים האמיתיים, כי מדובר של אירוע של מה בכך, שלא היה מקום להעמיד את הנאשם בגינו לדין והתרעמה על בזבז זמנה בשל הזמנתה לעדות. בסופו של יום, הגם שניכר היה מתוך דבריה כי אינה מעוניינת להעיד בבית המשפט, וכי עצם קיומו של ההליך הפלילי נגד הנאשם מרתיח אותה, אישרה כי הנאשם הטיח בה את המילים המצוינות בכתב האישום, דהיינו שיחתוך את אחותה וכי אם תעשה משהו "תראי מה יהיה לך",

ואף אמר שיהרג אותה (עמ' 14 שורות 2-14).

הדברים מופיעים גם בהודעתה של פלונית במשטרה (נ/3), אשר על חלקים נכבדים ממנה ביקשה ההגנה להסתמך בסיכומיה, ומשכך, לא מצאתי עילה שלא להסתמך על כל האמור בה. ראו לעניין זה ע"פ 10121/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 3.4.13):

"כאשר צד מגיש ראיה כלשהי מטעמו, נכנסת הראיה לתיק בית המשפט בשלמותה, על התוכן המיטיב עם הנאשם, כמו- גם על תוכן שאינו מועיל לו."

12. פלונית אישרה, אמנם, את הצעת ב"כ הנאשם, כי בדבריו בנוגע לאחותה התכוון לכך שיפסיק ויכוח או התנהגות אחרת של אחותה ולא התכוון לכך שיחתוך אותה, כפשוטם של דברים. עם זאת אני מתקשה לקבל הסבר זה, שבא כאישור לאפשרות שהועלתה על ידי ב"כ הנאשם, לאחר שפלונית עצמה התקשתה לתת משמעות אחרת לדברים מלבד המשמעות הפשוטה שלהם, וטענה כי אלה דיבורים שהנאשם לא התכוון להוציאם אל הפועל (עמ' 15 שורות 14-21).

משכך, מצאתי לקבל את דבריה של פלונית בעדותה בחקירה ראשית ואת דבריה בהודעתה במשטרה כראייה שניתן לבסס עליה עובדות.

13. העובדה כי בסופו של יום, פלונית היססה בנוגע למעורבות המשטרה, כפי שעולה מתוך עדותם של עמוס דלל ואנטואן שחאדה, וסברה כי אין מקום לניהול הליך פלילי, כפי שזעקה בבית המשפט, אין בה כדי ללמד על כך שהדברים המתוארים בכתב האישום לא נאמרו מפיו של הנאשם. טענתה, כי הנאשם רק אמר את הדברים, אך לא התכוון להוציאם אל הפועל, אינה פוגמת בהתקיימות איזה מיסודות עבירת האיומים.

14. מ"ס ור"ק הם עדים אובייקטיביים ומהימנים שנקלעו לאירוע, אין להם היכרות עם מי מהצדדים, וביחס לשניהם ניכר, כי הדברים שאמרו בבית המשפט, נאמרו מתוך זיכרוןם ובמטרה לסייע לברור האמת. לא מצאתי סיבה לדחות את עדותם. עם זאת, הם לא שמעו בעצמם את הדברים שאמר הנאשם לפלונית, והרבותא שבעדותם היא רק ביחס למצבה הנפשי של פלונית מיד לאחר הויכוח עם הנאשם. שניהם העידו שהיא נראתה מפוחדת. הם לא נשאלו, וממילא לא אמרו דבר על כך שנראתה כעושה או עצבנית, אלא תיארו את הפחד והבהלה שבהם הייתה נתונה. על רקע טענתה של פלונית בעדות, כי יצאה מהבית מחמת הכעס והעצבים, ישנה חשיבות לעדותו של ר"ק לפיה פלונית היא זו שפנתה אליו בשעה שהיה שקוע בטלפון ונצמדה אליו בבהלה. למעשה, דברים אלה עולים בקנה אחד גם עם עדותה של פלונית לפיה היא זו שפנתה אל ר"ק, אמרה לו שרוצים להרוג אותה וביקשה את עזרתו (עמ' 13 שורות 6-11). עדויותיהם של מ"ס ור"ק מהוות חיזוק לראיות העולות מתוך גרסתה של פלונית במשטרה, אשר רובה אושרה גם בעדותה בבית המשפט.

15. בגרסתו של הנאשם, אשר לטענתו לא זכר חלקים גדולים מהאירוע (עמ' 22 שורה 30 - עמ' 23 שורה 3) לא היה כדי להקים ספק בממצאים העולים מתוך עדותה והודעתה של פלונית ויתר ראיות התביעה. במהלך עדותו הנאשם

ניסה לתמרן בין הטענה כי היה שיכור מדי מכדי לזכור את פרטי האירוע, לבין הטענה כי לא אמר כל דבר היכול להתפרש כאיום, והדברים לא עלו בקנה אחד אלה עם אלה.

יש טעם לפגם בכך שהנאשם לא נחקר במשטרה על אודות האיום המפורש המופיע בכתב האישום, אלא נחקר בכלליות על השמעת איומים כלפי המתלוננת, ואולם משמעותם של דברים היא, כי גרסה מאוחרת שמסר בבית המשפט בעניין זה לא תיחשב כבושה. דא עקא שבעניין האיום הנוגע לאחותה של פלונית, תשובתו של הנאשם לאישום אינה מתיישבת עם עדותו בבית המשפט. בעוד שבתשובתו לאישום כפר בתוכן האיום המתואר בסעיף 2 לכתב האישום (עמ' 2 שורה 11), הרי שבעדותו במשפט הודה כי אמר דברים דומים, אך נתן להם הסבר (עמ' 23 שורה 8). הסבר זה נשמע לראשונה במהלך העדות, אין לו כל זכר או רמז קודם לכן, במסגרת התשובה לאישום, ואינני מקבלת אותו.

הנאשם לא התייחס בעדותו לאמרתו לפלונית "את תראי מה יהיה לך" בנוגע לאפשרות כי תתלונן עליו במשטרה, וממילא לא מסר הסבר לכוונתו באמירה זו.

ראוי להוסיף כי בחקירתו הנגדית התבקש הנאשם להתייחס לדברים שאמרה פלונית ביחס אליו ואמר: **"אם היא אומרת אני מאמין"** (עמ' 24 שורות 23-24).

16. מתוך האמור לעיל ניתן לקבוע, כי במהלך ויכוח בין הנאשם לפלונית בנוגע להרגלי השתייה של הנאשם, אמר הנאשם לפלונית ביחס לביקורה הצפוי של אחותה, כי הוא יחתוך את אחותה, וכי משמעות הדברים הייתה כפשוטם ולא כמטאפורה להפסקת יחסים או התנהגות כלשהי של האחות, וכן אמר לה שאם המשטרה תעורב בעניין "את תראי מה יהיה לך".

בחינת התקיימות יסודות עבירת האיומים

17. דבריו של הנאשם ביחס לאחותה של פלונית משמעותם איום בפגיעה שלא כדין בגופה של האחות, והעובדה שהושמע באוזניה של פלונית ולא באוזניה של האחות אין בה כדי לפגוע בהתקיימות יסודות עבירת האיומים.

18. איום זה הושמע תוך כדי ויכוח סוער בין פלונית לנאשם, ונועד, לכל הפחות להקניטה, ולשיטת הנאשם אף השיג את מטרתו שכן היא עזבה נרגזת את הבית. מתוך עדויותיהם של מ"ס ור"ק שתיארו את הפחד והבהלה שאחזו בפלונית, ומתוך דבריה של פלונית עצמה בהודעתה במשטרה: **"... אבל רק מילים האלה אפשר להרוג את הבנאדם"** (נ/3 שורות 15-16) ניתן להסיק כי האיום נועד גם להפחידה וכי מטרה זו של הנאשם הושגה. משכך, דבריה של פלונית לפיהם הנאשם לא התכוון להוציא את האיום אל הפועל ככתבו וכלשונו, אין בהם כדי לפגום ברצינותו של האיום ואין בה כדי לערער את התקיימותם של יסודות עבירת האיומים.

19. מנגד, משמעות הביטוי "את תראי מה יהיה לך" אינה ברורה. הגם שביטוי זה נאמר בצמוד לאזהרתה של פלונית לבל תערב משטרה והוא יכול להתייחס גם לפגיעה שלא כדין כגון פגיעה אלימה, הוא יכול, מנגד, יכול להתייחס גם למעשה לגיטימי, כגון ניתוק היחסים או פרידה. פלונית לא הסבירה באיזה הקשר של הויכוח נאמרו הדברים, והנאשם גם הוא לא נחקר בעניין זה בחקירה נגדית. משכך, הגם שדברים אלה נאמרו סמוך לאחר שהושמעו דברי

איום מפורשים לפגיעה אלימה באחותה של פלונית, וכפי שעולה מתוך הודעתה במשטרה (נ/3), אף נאמרו בהקשר של פניה למשטרה, לא ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, כי משמעותו של הביטוי בהקשר שבו נאמר, הוא פגיעה שלא כדין בפלונית.

הגנת השכרות

20. ההגנה טוענת להתקיימותה של הגנת השכרות. בהתאם להוראות סעיף 34כב(ב) אם קם ספק סביר שלא הוסר בדבר קיומו של סייג לאחריות פלילית, ובכלל זה, סייג השכרות, יזוכה הנאשם.

21. סייג השכרות הקבוע בסעיף 34ט לחוק העונשין התשל"ז - 1977 מגדיר בתוכו מהו מצב של שכרות, ומתייחס למצב דברים קיצוני שבו אדם הוא חסר יכולת של ממש בשעת המעשה להבין את מעשיו, את הפסול שבהם או להימנע מעשייתם. כפי שעולה מתוך הראיות, זה לא היה מצבו של הנאשם בשעת האירוע. אף אם שתה אלכוהול, ואף אם השתייה הפחיתה את עכבותיו והעצימה את עצבנותו ואת מידת תוקפנותו, הראיות מלמדות כי אין מדובר במי ששתה כמות אלכוהול חריגה ביחס להרגליו שלו, ואין מדובר במי שבזמן הויכוח עם המתלוננת לא הבין את משמעות מעשיו או את הפסול שבאיומים או שלא יכול היה להימנע מהם, ואין חל בעניינו סייג השכרות.

22. על פי טענת הנאשם עצמו, עובר לאירוע הוא שתה ארבעה או חמישה בקבוקי בירה במשך מספר שעות. עוד התברר כי שתיית אלכוהול לא הייתה עניין חריג אצל הנאשם, וכי הרגלי השתייה שלו גררו ויכוחים בינו לבין פלונית;

מתוך עדותו של עמוס דלל עולה כי הגם שמהנאשם נדף ריח של אלכוהול, מצבו היה כזה שניתן היה לנהל עמו שיח ענייני, והנאשם אף מסר לו פרטים על האירוע;

גם מתוך דבריו של הנאשם עצמו עולה כי מצבו אפשר לו לנהל ויכוח עם פלונית, שחלקים ממנו הוא אף זכר, אפשר לו להבין, לאחר שהיא יצאה מן הבית, כי נהג כלפיה שלא כשורה, ולצאת ולהתנצל, ואפשר לו לנהל שיח עמה ועם אחד העדים שפגש מחוץ לבית;

לבסוף, גם העדים מ"ס ור"ק אשר תיארו את התנהלותו של הנאשם, תיארו אדם עצבני וכעוס, אך לא כזה שאינו מודע למעשיו או אינו שולט בהם מחמת שכרותו.

23. משכך, לא התעורר ספק שמא עומד לנאשם סייג השכרות.

24. לנוכח האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בשל הדברים המפורטים בסעיף 2 רישא לפרק העובדות בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ט, 31 דצמבר 2018, במעמד הצדדים

עמוד 6